

POSTANOWIENIE

Dnia 15 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Renata Żywicka

w sprawie z odwołania B.W.
od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych i Administracji w Warszawie
o wysokość policyjnej renty rodzinnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w dniu 15 stycznia 2026 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego
we Wrocławiu z dnia 14 lutego 2024 r., sygn. akt III AUa 487/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[i.t.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 stycznia 2022 r., VIIU 53/19 Sąd Okręgowy w Jeleniej oddalił odwołanie B.W. od decyzji z dnia 6 lipca 2017 r. Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie, w której organ emerytalny ustalił ponownie wysokość renty rodzinnej i nie obciążył wnioskodawczyni kosztami zastępstwa procesowego na rzecz strony pozwanej.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 14 lutego 2024 r., III AUa 487/22 w pkt I. zmienił zaskarżony wyrok w części i poprzedzającą go decyzję Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie z dnia 6 lipca 2017 r., w ten sposób, że ustalił wysokość

policyjnej renty rodzinnej należnej B.W. poczynając od dnia 1 października 2017 r. z pominięciem art. 15c ust. 3 w zw. z art. 24a ust. 1 i art. 24a ust. 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r., o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Służby Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin oraz zniósł wzajemnie koszty zastępstwa procesowego; w pkt II. w pozostałej części oddalił apelację wnioskodawczyni; w pkt III. zniósł wzajemnie koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku wnioskodawczyni zarzuciła naruszenie: 1. art. 15c ust. 1 pkt 1 oraz art. 24a ust. 1 w zw. z art. 13b ust. 1 pkt 5, lit. d tiret 1 i 9 oraz lit. c tiret 6 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy; 2. art. 8 ust. 1 i 2 w zw. z art. 178 ust. 1 Konstytucji RP w związku z art. 2, art. 7 art. 32 ust. 1, art. 64 ust. 1-3 Konstytucji RP.

Przyjęcie niniejszej skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca uzasadniła potrzebą dokonania wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. W ocenie skarżącej w aktualnym orzecznictwie Sądu Najwyższego nie dokonano jednoznacznego i wyczerpującego rozstrzygnięcia, czy art. 15c ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 24a ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy jest zgodny z art. 2, art. 10 ust. 1 i 2, art. 30, art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 47, art. 64 ust. 1 i 2, 67 ust. 1, art. 71 ust. 1 Konstytucji RP, a także z zasadami podstawowymi Unii Europejskiej, takimi jak: zasada godności ludzkiej, zasada rządów prawa, zasada równości, prawo do rzetelnego procesu i efektywnej kontroli sądowej, zasada proporcjonalności i prawo własności, wynikających z art. 1 Protokołu nr 1 do Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wartości, art. 6, art. 8, art. 14 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wartości.

Mając na uwadze powyższe skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania; uchylenie wyroku Sądu drugiej instancji w zaskarżonej części i w tym zakresie orzeczenie co do istoty sprawy poprzez zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji i poprzedzającej go decyzji z 6 lipca 2017 r. Dyrektora Zakładu

Emerytalno- Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji poprzez przyznanie odwołującej się prawa do świadczenia rentowego poczynając od dnia 1 października 2017 r. z pominięciem art. 15c ust. 1 w zw. z art. 24a ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy; w przypadku uznania, że podstawa naruszenia prawa materialnego nie jest „oczywiście uzasadniona” skarżąca wniosła o uchylenie wyroku Sądu drugiej instancji w zaskarżonej części tj. w części w obejmującej ustalenie przez Sąd drugiej instancji wysokości policyjnej renty rodzinnej należnej wnioskodawczyni poczynając od dnia 1 października 2017 r. bez pominięcia art. 15c ust. 1 w zw. z art. 24a ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r., o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy tj. w wysokości 0% podstawy wymiaru za każdy rok służby męża odwołującej się w okresie od 16 maja 1982 r. do 31 stycznia 1990 r. oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu z pozostawieniem temu sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego oraz o zasądzenie od organu na rzecz odwołującej się kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą jurydycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Przesłanka ta nie została jednak spełniona.

Stosownie do utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na twierdzeniu o istnieniu potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 31/18, LEX nr 2508113; z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365). Powołanie się na tę przyczynę kasacyjną zakłada więc nie tylko wskazanie przepisu prawa i stwierdzenie, że - w ocenie skarżącego - wywołuje on wątpliwości. Konieczne jest również wykazanie, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, wyjaśnienie na czym one polegają, ich uzasadnienie, a także wskazanie rozbieżnych wariantów interpretacyjnych, z odwołaniem się do dotychczasowych poglądów orzecznictwa i dostępnego piśmiennictwa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 571/17, LEX nr 2497706), a w szczególności przytoczenie i poddanie analizie rozbieżnych orzeczeń sądów w celu wykazania, że rozbieżności te mają swoje źródło w różnej wykładni przepisu, bądź też przedstawienia argumentów wskazujących, że wykładnia przeprowadzona przez sąd drugiej instancji sprzeczna jest z jednolitym stanowiskiem doktryny lub orzecznictwa Sądu Najwyższego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2018 r., III UK 123/17, LEX nr 2496319).

Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy w swym orzecznictwie zajął już stanowisko odnośnie do przedstawianych przez skarżącą wątpliwości, a nie zachodzą przesłanki uzasadniające jego zmianę. Należy stwierdzić, że kwestia, objęta zakresem skargi kasacyjnej została już rozstrzygnięta przez Sąd Najwyższy

w wyroku z dnia 13 sierpnia 2024 r. II USKP 152/23 (LEX nr 3747280), w którym przyjęto, że pozbawienie skarżącej wyższych świadczeń za okres służby zmarłego męża na rzecz totalitarnego państwa przy zachowaniu świadczenia do zabezpieczenia społecznego w wysokości nie niższej niż świadczenia z powszechnego systemu ubezpieczeniowego (Funduszu Ubezpieczeń Społecznych) nie stanowi naruszenia Konstytucji (zob. także wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 29 października 2024 r., III USKP 77/24, LEX nr 3780911; 21 stycznia 2025 r., II USKP 23/24, LEX nr 3821826; 12 maja 2025 r., I USKP 23/25, LEX nr 3861320 oraz 3 czerwca 2025 r., I USKP 11/25, LEX nr 3888781).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy nie dostrzegł w wywodzie prawnym przedstawionym przez skarżącą wystarczających powodów przemawiających za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania. Należy podkreślić, że nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa ani nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy w danej kwestii wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2015 r., I PK 4/15, LEX nr 1661934).

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[i.t.]

[SOP]